

Per molt llarga que sigui la tempesta, el sol sempre torna a brillar entre els núvols - Khalil Gibran, poeta libanès

Anem per feina, ara sí

Com a bons observadors que sou, haureu comprovat que la capçalera d'aquest diari torna a ser l'original. No, no he foragitat al nou vingut Oriol, ell mateix ha vist que no hi havia lloc per les seves tonteries de principiant, i la seva "padri" (que també és la meva tia i la meva fotògrafa) li ha regalat un bloc. Des de la direcció d'aquest diari li desitgem tota la sort del món en la seva aventura d'editor digital i prometo ajudar-lo en tot el que li calgui. De moment li vaig dient "Oriol, no ploris..." però és molt tossut i no em fa cas.

I ara sí, anem per feina de la de veritat. Ja fa uns quants mesos vaig tenir unencontre amb la traumatòloga Dra. Cabrera. Tot i guanyar aquell partit, em va amenaçar que ens tornariem a veure els peus. Va ser el famós incident de les plantetes (vegeu TLT 020). Dons la venjança s'ha executat i el passat dijous, després d'una fugaç trobada, la mare va sortir amb un carta de recomenació per un colega de la citada doctora que treballa a la Unitat d'Anàlisi del Moviment, Biomecànica de la Marxa. No se perquè però el títol promet. Igual tenen barra lliure fins a altes hores de la

© Albert Guimerà Montserrat

matinada. Després la mare m'ha explicat que es tracta d'una gent que posa plantes petites als peus dels nens i nenes. I diuen que és per tota la vida... No saben que els meus peus fan pudor i cap planteta s'hi voldrà quedar...

Tenim una altre visita pendent amb el substitut del Dr. Bóveda (el de les llumetes als ulls...) Després de la darrera visita ja intuïa que les coses no pintaven massa bé i tot fa pensar que ben aviat les meves caigudes d'ulls les haureu de veure a través d'uns vidres (els meus ulls son tan preciats que els posaran darrera d'un

vidre, com la Mona Lisa)... El problema serà fer que s'aguantin els vidres a sobre del meu minúscul nas. I si em fes la cirurgia estètica?

En fí, al cole tot va la mar de bé. La meva profe, l'Anna es pensa que sóc tímida, vergonyosa i que no sé ni parlar ni cantar. Va voler parlar amb els meus becaris, i aquests, que son uns bocamolls, li ho van explicar tot. Ara no paren de fer-me fer coses... En diuen "donar-li canya". Jo no li veig la gràcia per enlloc. Però em sembla que l'escola, en general, gràcia, gràcia, no en fà (això expliquen els germans grans de les meves

amistats, i els meus cosins).

Resum de les festes de Nadal:

Els adults estan bojós. Els manuals diuen que els petits hem de seguir unes rutines... cada dia a dormir més tard.

A l i m e n t a c i ó equilibrada... sense comentaris.

No atossigueu a les criatures... m'han gastat el nom.

Contenció a l'hora de fer la llista als Reis... sense comentaris altre vegada. Dies de vacances... porto un estress de cavall. Sort que només passa un cop l'any.